

Sygn. akt VI Ga 46/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski

Sędziowie: SO Małgorzata Bartczak – Sobierajska (spr.), SO Joanna Rusińska

Protokolant st. sekr. sąd. Olimpia Hordyk – Kosińska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w T.

przeciwko R. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt V GC 947/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego,

III. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi, od uiszczenia których pozwany był zwolniony

Małgorzata Bartczak- Sobierajska Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

Skarga kasacyjna nie służy

Z.

1. (...)

2. (...)

T., dnia 30.05.2016r.

Sygn. akt VI Ga 46/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 42.630,81 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 czerwca 2014r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.828,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony zawarły umowę o zaopatrzenie wody i odprowadzenie ścieków z 26 kwietnia 2013 r. Umowa ta dotyczyła nieruchomości przy S. L. (...). Z umowy wynikało między innymi, że odbiorca, czyli pozwany, ma zapewnić niezawodne działanie posiadanych instalacji, przyłączy wodociągowych oraz instalacji i przyłączy kanalizacyjnych. Pozwany jednocześnie oświadczył, że jako odbiorca posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości określonej w umowie, tj. przy ul. (...). Umowa określiła również zasady rozliczenia za dostarczoną wodę. Woda była dostarczana zgodnie z umową, były wystawiane faktury. Faktury były zawsze wystawiane po dokonaniu odczytu stanu licznika przez pracowników pozwanego. Liczniki były prawidłowe, posiadały aktualny atest. Wpisywano zawsze rozliczenie stanu liczników, stan początkowy, stan końcowy. Należności z tych faktur nie zostały zapłacone. W dniu 15 lutego 2014 r. miała miejsce awaria na terenie nieruchomości przy ul. (...). Główny zawór dla tej nieruchomości znajduje się od ulicy (...). Na tej nieruchomości znajdowały się 2 budynki, z jednego z nich wypływała woda. Pracownicy pozwanego przybyli na miejsce i stwierdzili awarię, zakręcili główny zawór przy ulicy (...). Wypływ wody ustał. Awaria miała miejsce na wewnętrznej instalacji, za zaworem głównym. Woda, która wypłynęła, nie wpłynęła do kanalizacji tej nieruchomości, tylko na zewnątrz budynku, na teren okalający budynek.

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie, tj. umowy, faktury, noty odsetkowej, wezwania do zapłaty, prywatnej opinii, zdjęć oraz zeznań świadków A. D., Z. P. i przesłuchanie wiceprezesa powoda. Sąd pierwszej instancji uznał powyższe dokumenty za wiarygodne, gdyż nie budziły wątpliwości. Zeznaniami świadków i strony powodowej również Sąd pierwszej instancji dał wiarę, albowiem były zgodne z dokumentami, spójne, logicznie i wzajemnie uzupełniały się. Jeżeli chodzi o zeznania pozwanego, to Sąd Rejonowy uznał je za wiarygodne jedynie w takim zakresie, w jakim nie były sprzeczne z zeznaniami świadków i strony powodowej oraz z przedłożonymi dokumentami. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków strony pozwanej, w myśl art. 130⁴ § 5 k.p.c., ponieważ nie została uiszczona zaliczka na pokrycie kosztów ich stawienia.

W ocenie Sądu Rejonowego roszczenie co do zasady jest uzasadnione. Natomiast należało je uwzględnić jedynie w części. Sąd ten wskazał, że przedmiotowa umowa została zawarta między pozwanym, a w istocie pełnomocnikiem pozwanego, jego synem, a stroną powodową na dostarczanie wody do konkretnej nieruchomości przy ul. (...). Z paragrafu 2 wynika, że odbiorca, czyli pozwany posiada tytuł prawny do tej nieruchomości, gdzie główny zawór znajduje się od strony ulicy (...) i ta woda jest dostarczana poprzez ten główny zawór do nieruchomości przy ul. (...). Odbiorcą wody i płatnikiem dla powoda jest strona pozwana, a więc nie ma znaczenia, czy na tej nieruchomości prowadziły działalność jeszcze inne podmioty i pobierały wodę. Powód, zawarł bowiem umowę z pozwanym i pozwany jest odpowiedzialny za pobór i dostawę wody do tej nieruchomości. Jest również odpowiedzialny za stan instalacji wodociągowej i kanalizacyjnej. Ewentualnie pozwany może mieć roszczenia wobec podmiotów trzecich, natomiast jest dłużnikiem wobec strony powodowej. Z tego względu Sąd Rejonowy uznał, że co do zasady pozwany odpowiada za tę dostarczoną wodę i odprowadzenie ścieków. Jednakże, mając na uwadze, że doszło do tej awarii, nie może pozwany odpowiadać za całą szkodę, jeżeli chodzi o odprowadzanie ścieków. Doszło bowiem do zamknięcia zaworu głównego i zatrzymania wypływu wody, nie było więc odprowadzenia ścieków w jakiejś części. Sąd przyjął jednocześnie, że wszystkie faktury są uzasadnione. Łączna należność z faktur została obniżona przez powoda o kwotę 1.792,95 zł, a więc tak jak wskazał w pozwie. Powód dochodził kwoty 62.074,39 zł z tytułu należności głównej i 2.640,51 zł tytułem skapitalizowanych odsetek. Jeżeli chodzi o fakturę na kwotę 41.286,04 zł, to Sąd Rejonowy przyjął, że jest to jakby końcowa faktura. Sąd pierwszej instancji, na podstawie postanowień umowy ustalił, jakie jest średnie zużycie wody w metrach sześciennych i wziął pod uwagę okres od 31 października 2013 r. do 31 grudnia 2013 r., są to faktury na kartach 18, 19 i 20, tj. 512 m³, 488 m³ i 493,31 m³, łącznie 1.493,31 m³ przez 92 dni, taki okres rozliczeniowy Sąd wziął pod uwagę. Zatem średnie zużycie za jeden dzień wynosiło 16,23 m³. Sąd uznał, że do 15-go, czyli do dnia awarii było zużycie normalne, czyli 16,23 m³ x 15, co daje 243,45 m³. Cena wynosi 4,14 zł netto, więc po przemnożeniu 243,45 m³ x 4,14 zł wychodzi 1.007,88 zł, plus podatek 80,63 zł. Cena brutto wynosi 1.088,51 zł. Według Sądu Rejonowego taka powinna być rzeczywista kwota w miejsce kwoty 22.282 zł (k. 23). Należność z faktury z 28 lutego 2014 r. (duplikat z 29 maja 2014 r.), powinna zatem wynosić 20.092,55 zł (18.998,91 + 1.088,51 + 5,13). Faktura została zawyżona o kwotę 21.193,40 zł. Po odjęciu tej kwoty od dochodzonej należności głównej wychodzi kwota 40.880,99 zł. Do tej

kwoty należało doliczyć 1.749,91 zł tytułem skapitalizowanych odsetek w miejsce kwoty 2.640,51 zł, ponieważ odsetki należało obliczyć nie od kwoty 41.286,04 zł, a od należnej z tej faktury kwoty 20.092,55 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 42.630,81 zł i oddalił powództwo w pozostałej części. Jako podstawę prawną Sąd wskazał art. 535 k.c. w zw. z art. 481 i 482 k.c. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. według zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w punktach I i III.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- a) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów, tj. nieuwzględnienie zeznań pozwanego oraz zawnioskowanych przez niego dowodów z dokumentów,
- b) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób nieczytelny i niespójny, co zdaniem pozwanego uniemożliwia kontrolę orzeczenia Sądu I instancji,
- c) naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez obciążenie pozwanego kosztami procesu, podczas gdy zasada słuszności przemawiała za nieobciążaniem pozwanego tymi kosztami.

Mając na uwadze powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za wszystkie instancje według norm przepisanych,

Powód wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne bez potrzeby ponawiania. Postępowanie dowodowe w sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo, ocena dowodów była spójna, logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, w pełni spełniła wymogi stawiane przez art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Odwoławczy podziela również w całości rozważania prawne Sądu Rejonowego, które są dokładne, wyczerpujące i w pełni wyjaśniają spór prawny stron procesu.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. dokonując oceny zebranego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego skarżący nie zdołał skutecznie wykazać, że Sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu.

W doktrynie i orzecznictwie przyjęte jest, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Jak prawidłowo przyjął Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 r. (sygn. akt I ACa 180/08, LEX nr 468598), jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia powyższego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych

ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r., I ACa 953/13).

Zdaniem Sądu Okręgowego – należało uznać, iż zarzuty zawarte w apelacji mają jedynie charakter polemiczny w stosunku do prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

W tym miejscu należy podkreślić, iż Sąd Rejonowy słusznie oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków pozwanego albowiem nie została uiszczona zaliczka na pokrycie kosztów ich stawiennictwa. Decyzja Sądu była zgodna z art. 130⁴ § 5 k.p.c.

Chybiony był także zarzut naruszenia art. 328 § 1 k.p.c. Wprawdzie istotnie transkrypcja uzasadnienia miejscami mogła wydać się nieczytelna, jednakże w żadnym razie nie było to w takim stopniu, aby uniemożliwiło kontrolę zaskarżonego wyroku przez Sąd Odwoławczy. Wbrew zarzutom skarżącego transkrypcja spełnia wymogi z art. 328 § 2 k.p.c.

Nie doszło również do naruszenia art. 102 k.p.c. Skarżący nie wykazał aby w niniejszej sprawie wystąpiły szczególne okoliczności uzasadniające nieobciążanie pozwanego kosztami poniesionymi przez powoda. Do zastosowania art. 102 k.p.c. nie wystarcza zła sytuacja majątkowa strony. Przepis wymaga, by wystąpiły okoliczności szczególne. Nie jest taką szczególną okolicznością sam fakt zwolnienia strony od kosztów sądowych – opłaty od apelacji.

Reasumując, Sąd Rejonowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy, w oparciu o art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną. O kosztach procesu Sąd II instancji orzekł w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Małgorzata Bartczak – Sobierajska Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

Z/

1) (...)

2) (...)

3) (...)

T. (...)